

Catherine Rider

**KISS
ME**

**RAKKAUTTA
MYKONOKSELLA**

Suomentanut Terhi Leskinen

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Englanninkielinen alkuteos *Kiss Me in Mykonos*

© Working Partners Ltd. 2021

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2022

Suomenno Terhi Leskinen

ISBN 978-951-1-42901-2

OTAVA
KIRJAPAINO

Keuruu 2022

4041 0037
Painotuote

Kaikille serkuilleni

~ ENSIMMÄINEN LUKU ~

ZACH

KESKIVIIKKO 14. HEINÄKUUTA, KLO 12.07

”*Kalós órises spiti!*”

Tervetuloa kotiin.

Hymyilen iäkkäälle kreikkalaisnaiselle, kun kuljen saapuvien lentojen hallin läpi Mykonoksen lentoasemalla. Hän seisoo iäkään kreikkalaismiehen vierellä odottamassa jotakuta ja tervehtii samalla tavalla kaikkia ohi laahustavia väsyneitä matkustajia. Nyökkään ja yritän näyttää niin ilahtuneelta kuin osaan, mutta epäröin vastata – *Efharistó, allá eimai pragmatiká Amerikanós*, kiitos, mutta olen itse asiassa amerikkalainen – sillä kreikan kielen taitoni on niin pahasti ruosteessa. Asuin Mykonoksella kuu-sivuotiaaksi asti, ja olen DNA:ltani niin kreikkalainen kuin vain olla voi – sataprosenttisesti, sanoivat testit, jotka isä osti koko perheelle joululahjaksi muutama vuosi sitten – ja sen puolesta minun pitäisi kyllä selviytyä niin arkipäiväisestä sananvaihdesta.

Tyydyn hymyilemään ja matelen eteenpäin väkijoukon mukana. Kävin Mykonoksella viimeksi juuri kuusi viikkoa sitten, isoäitini hautajaisissa. Muisto saa palan nousemaan kurkkuni. Lentoasemalla seisova nainen ei muistuta isoäitiäni millään tavalla – hän on lyhyt ja valkotukkainen, kun taas mummi oli pitkä ja hänen hiuksensa olivat edelleen (suurimmaksi osaksi) tummat ja ihonsa oliivinsävyinen. Tämän naisen äänestä kuuluva lämpö tuntuu kuitenkin niin tutulta, että mieleeni tulvivat kaikki ne kerrat, jolloin puhuin mummin kanssa puhelimesta ja hän hihitteli sille, ”miten amerikkalaiselta” minä kuulostin.

Ja hän oli oikeassa, kreikan kielen taitoni on rapistunut ihan hirveästi. Olin ennen täysin kotonani Mykonoksella, mutta tänään tunnen itseni ulkopuoliseksi.

Kuljen liukuovista ja liityn taksijonoon lentoaseman ulkopuolella. Otsalleni ja niskaani kihoaa hikihelmiä muutamassa sekunnissa heti, kun astun ilmastoiduista sisätiloista kreikkalaissaaren kuivana porottavaan paahteeseen. Ero on valtava verrattuna Chicagon kesiin, joihin olen tottunut. Tunnen yksittäisen hikinoron valuvan miltei kiusoittelevasti niskaani pitkien pikepepaidan kauluksen alle. Paita tarttuu ihooni, ja molemmilla olkapäillä kantamani laukku pitää sen visusti paikallaan. Sekä paita että laukun kantamistyyli ovat huonoja valintoja, ja tunnen olevani kuin avaruusolento maassa, jota minua on juuri kehoitettu kutsumaan ”kodiksi”.

Taksinkuljettaja ymmärtää onneksi, kuinka uuvuksissa olen lennettyäni yön yli Yhdysvalloista, joten viidentoista minuutin ajomatka lentokentältä isovanhempieni talolle sujuu hiljaisuuden vallitessa ja voin viettää ajan tuijottaen ulos ikkunasta. Kreikan kielen tavoin Mykonoksen rantamaisemat ovat minulle tuttuja, mutta samaan aikaan eivät ole. Vaikka katselen parhaillaan sähköyvänsinistä merta, joka tuntuu jatkuvan loputto-

miin kohti horisonttia, sekä jyrkkiä, kumpuilevia kukkuloita ja siellä täällä niiden rinteillä nököttäviä sinivalkoisia rapattuja taloja – joiden arvoa en voi olla pohtimatta mielessäni – ne ovat jotenkin ulottumattomissani. Kuin uni, jota en pysty kunnolla muistamaan – mikä kuvaa hyvin myös suhtautumistani niihin vuosiin, jolloin vanhempani ja minä asuimme Mykonoksella. Muutettuamme Yhdysvaltoihin vietimme kesät täällä joka vuosi siihen asti, kun olin neljäntoista, mistä on nyt viisi vuotta aikaa. Silloin isä ja hänen sisaruksensa arvelivat vanhempiensa olevan liian vanhoja ottamaan koko lähisuvun yhtä aikaa vierailulle – se tarkoitti tuohon aikaan neljää lasta, viittä lastenlasta ja ensimmäistä kaikista tulevista lastenlastenlapsista. Isovanhemmillani oli asiasta tietenkin erilainen näkemys, mutta vuotuiset koko suvun kokoontumiset loppuivat, ja perheet sopivat keskenään, ketkä kävisivät kylässä milloinkin. Ja koska isä oli vinyt meidät asumaan Chicagoon, meidän oli aina hitusen vaikeampi järjestää vierailuja kuin hänen sisarustensa, joista kaksi asui Mykonoksella ja kolmas Berliinissä. Tämän seurauksena olen käynyt kotona Mykonoksella vain muutaman kerran viiden viime vuoden aikana.

Mummin ja papan toive siitä, että kaikki tulisivat käymään yhtä aikaa, toteutui kuitenkin lopulta – molempien hautajaisissa. Vuosi sitten haudattiin pappi ja kuusi viikkoa sitten mummi.

Vajaan kymmenen minuutin kuluttua taksi kääntyy pois rannikolta ja alkaa kivuta mäkeä ylös tarjoten paremman näköalan merelle, joka säkenöi auringonvalosta (ihan niin kuin se tarvitsisi kosmista kohdevalaisinta!). Toisella puolella on lisää rapattuja taloja, jotka näyttävät siltä kuin olisivat vain pysähtyneet niille sijoilleen kesken kaiken vierieksään kohti vettä. Asutut talot on helppo erottaa vuokrattavista lomakohteista, sillä jälkimmäisten ulkopuolella ei ole kuivumaan ripustettua pyykkiä eikä pihassa loju huolettomasti sinne tänne jätettyjä leluja.

Isommat huvilat ovat niitä kiinteistöjä, joista pyydetään useita miljoonia euroja, ja jos makuuhuoneita on yli viisi, jokaisesta voi lätkäistä hintaan puoli miljoonaa lisää. Silti jopa tavallisten talojen arvo lähentelee todennäköisesti miljoonaa. Häikäisevä näköala, upea sää ympäri vuoden ja leppoisa elämäntahti ovat sen arvoisia.

Ja minä olen päättänyt ottaa ilon irti kaikista kolmesta nyt, kun olen täällä.

Vaikka en vielä tunnekaan kuuluvani tänne, on mukava olla kotona.

Kuljettaja pysähtyy aivan kukkulan laella sijaitsevan talon ulkopuolelle – suuren, upean kaksikerroksisen talon, jonka ympärillä levittäytyy laaja piha-alue. Pihassa kasvaa oliivipuita ja hehkuvia ihmeköynnöksiä, joiden kukat ovat kuin räjähtäviä punaisia tähtiä. Päärakennuksen viereen rakennetut kaksi pienempää valkoista taloa taas tuovat mieleen taivaankappaletta kiertävät satelliitit.

Kuski kääntyy puoleeni, ja hänen suustaan pulppuaa nopeaa kreikankielistä puhetta. Se saa minut aluksi lievän pakokauhun valtaan, kunnes sanat tuntuvat kääntyvän päässäni itsestään, ja äidinkieleni palautuu mieleeni aivan kuin en olisi koskaan unohtanutkaan sitä. Hän ihastelee isovanhempieni kiinteistön kokoa. Kerron talon kuuluneen suvulleni kolmen sukupolven ajan, yli viisikymmentä vuotta; se toimi näyttämönä lähes kaikille lapsuus- ja nuoruusvuosieni lempimuistoille.

Ojentaessani kuskille matkan hinnan ja anteliaan tipin sanon: *”Einai to agapiméno mou méros ston kósmo”*, tämä on lempipaikkani koko maailmassa, ja tunnen rinnassani hienoisen nolostuksen pistoksen, kun ääneni värähtää liikutuksesta. Tämä ei nimittäin välttämättä ole lempipaikkani maailmassa enää kovin pitkään.

Nousen ulos taksista, ja kuljettaja ajaa tiehensä jättäen minut portille katselemaan päärakennukselle johtavaa pitkää, ylöspäin viettävää pihatietä. Näppäilen tunnusluvun 170*569, joka ei ole muuttunut kertaakaan koko elämäni aikana.

Tämä on ensimmäinen kerta, jolloin olen Mykonoksella näkemättä kumpaakaan isovanhemmistani.

En näe isovanhempiani enää milloinkaan.

Kurkkuani alkaa kuristaa, ja minusta melkein tuntuu siltä, etten edes tahtoisi astua portista sisään. Mutta kun katson mutkittävän polun päähän, näen päärakennuksen avonaisen ulko-oven ja ison, vantteran kreikkalaismiehen khakisortseissa ja sinivalkoisessa AO Mykonoksen jalkapallopaidassa. Heilautan kättäni hänelle.

”Hei Cy-setä!”

”Zach!” Hän nostaa kätensä aivan kuin olisi yllättynyt nähdessään minut, vaikka olemme suunnitelleet tätä vierailua perinpohjaisesti kahden viime viikon ajan. Kaikki vastahakoisuuteni haihtuu taivaan tuuliin.

Ennen pitkää minut raahataan (hyvässä hengessä) päärakennukseen ja keittiöön, joka sijaitsee keskellä alinta kerrosta muiden huoneiden ollessa sen satelliitteja, samalla tavalla kuin kaksi pienempää rakennusta reunustavat päärakennusta. Aluksi olemme kaksin Cyn kanssa, mutta ei kestä kauaakaan, kun sukulaisia tuntuu tupsahtelevan kaikista kolmesta oviaukosta. Talia-täti, Cyn vaimo, tulee talon perällä sijaitsevasta ruokailuhuoneesta, ja hänen hulmuava vaaleanpunainen kesämekonsa luo vaikutelman kuin hän liitelisi huoneeseen. Cyn poika – serkkuni Spiro – astuu sisään pääsisäänkäynnistä, samasta josta minä ja hänen isänsä kuljimme hetki sitten. Hän on minua viitisen senttiä lyhyempi, mutta hän on kahdenkymmenkolmen eli neljä vuotta minua vanhempi, joten en varmaan

koskaan lakkaa ajattelemasta häntä ”isona” serkkunani. Kuin muistutuksena siitä hän ei tervehdi minua halauksella äitinsä ja isänsä tavoin, vaan pörröttää leikkisästi hiuksiani – ihan kuin olisimme edelleen lapsia. (En pidä siitä nyt yhtään sen enempää kuin meidän ollessamme oikeasti lapsia.)

Viimeisenä sisään saapuu toisesta sivuovesta isän sisko, Effie-täti. Hän on hengästynyt, mikä paljastaa hänen juosseen tänne ateljeesunnostaan. Siitä kielivät myös hänen vaalean t-paitansa puolittain kuivuneet maalipisteet ja -läiskät, joista osa siirtyy minuun hänen halatessaan minua.

Vaikka he kaikki puhuvat englantia, ymmärtäminen tuottaa minulle miltei yhtä suuria vaikeuksia kuin taksinkuljettajan nopean papatuksen seuraaminen, sillä he pälpättävät kaikki yhteen ääneen.

Kreikkalaiset perheet ovat aivan oma lukunsa.

Halausten ja suukkojen lomassa vastailen niin moniin kysymyksiin kuin suinkin ehdin.

”Lento sujui ihan mukavasti.”

”Joo, minua väsyttää vähän, mutta ei tässä mitään hätää.”

”Niin, isääkin harmitti, kun hän ei päässyt tänne tällä viikolla. Mutta tiedätte, millaista hänen työnsä on...”

”*Theía*, gyros maistuu aina!”

Ja...

”Tuota noin... Maddie ja minä erosimme joskus viime syksynä.”

”Voi harmi”, sanoo Effie, joka kyseli juuri tyttöystäväni kuuluisia. Neljä silmäparia vaihtaa nolostuneen katseen. ”Anteeksi, Zach. Ei ollut tarkoitus...”

Heilautan kättä osoittaakseni, että se ei haittaa. ”Et olisi voinut mitenkään tietää.”

”Anteeksi”, Effie pahoittelee uudelleen.

”Sinun olisi pitänyt kertoa meille”, Spiro sanoo.

Kohautan olkapäitäni. ”Se ei oikeastaan tuntunut niin tärkeältä viimeksi, kun olin täällä.”

Nyt neljä silmäparia katselee minun suuntaani ja odottaa, että avaudun asiasta lisää. Kaipa se on tärkeää nyt, jostakin syystä.

”Etäsuhdetta oli vain liian vaikea saada toimimaan”, kerron. ”Minä opiskelin kotona Chicagossa, Maddie oli kaukana UMassissa. Emme nähneet toisiamme viikkokausiin...” Kohautan taas hartioitani kuin sanoakseni: *Mitä muuta vaihtoehtoa siinä olisi ollut?* Jätän kertomatta kaiken siitä, miten oudolta minusta oli tuntunut, kun olimme viimeistä kertaa yhdessä; miten vaikutti siltä kuin olisimme kadottaneet kyvyn pujottaa sormemme luontevasti toistensa lomaan, kun pidimme toisiamme kädestä kiinni; miten minusta oli alkanut tuntua oudolta ja lattealta aina, kun me...

No, on asioita, joista ei keskustella sukulaisten kanssa.

”Se ei vain toiminut”, sanon.

”Sinä olet varmasti yksinäinen”, Talia toteaa. Ennen kuin ehdin vakuuttaa, että kaikki on hyvin enkä kaipaa tällä hetkellä seurustelusuhdetta, hän henkäisee ja taputtaa käsiään pari kertaa. ”Me etsimme sinulle jonkun mukavan kreikkalaistytön nyt, kun olet täällä!”

Pyöräytän silmiäni suurelieisesti. ”Mykonos on vielä kauempana kuin Boston, *theía*”, sanon nauraen. ”Sitä paitsi en etsi rakkautta. Minulla on muita asioita mielessäni.”

Rintaani puristaa aivan kuin se tahtoisi estää minua sanomasta, mitä minulla tarkalleen ottaen on mielessäni. Syy jonka vuoksi en seurannut tyttöystäväni yliopistoon Bostoniin; syy jonka vuoksi haluan keskeyttää kauppatieteiden opinnot vuodeksi: aion perustaa oman yrityksen. Käyttää perintöni siihen.

Talia tuhahtaa. ”Ihmisen mielessä on aina tilaa rakkaudelle.”

Hän kääntyy jääkaapin puoleen ja alkaa kaivella sieltä lamasta, lehtisalaattia ja tsatsikia. Sitten hän ottaa pitaleipää kaapista ja kiikuttaa kaiken grillin luo. Cy laskee jämerän kämmenen olkapäälleni ja lähestulkoon painaa minut tuolille keittiönpyöjän ääreen. Me käymme istumaan, ja Effie ja Spiro hakevat lisää tuoleja. Heidän liikkeensä ovat tarkasti samanaikaisia niin että minusta tuntuu melkein kuin minua pidettäisiin panttivankina, mutta kidnappaajani ovat ystävällisiä ja aikovat antaa minulle ruokaa.

”Katsohan Spiroa”, Cy kehottaa. ”Hänen elämänsä sai uuden merkityksen sen jälkeen, kun hän rakastui Kaliin.”

”Niin varmasti”, vastaan. ”Mutta tämä ei ole oikea hetki minulle.”

Spiro kurottautuu puristamaan samaa olkapäätä kuin hänen isänsä juuri hetki sitten. Kaksi sukupolvea, sama ele. ”Jokainen hetki on oikea, Zach. Sinun täytyy vain pitää mielesi avoimena rakkaudelle. Minä olin samanlainen kuin sinä kaksi vuotta sitten. Ajattelin, että keskityn elämään omaa elämäni. Pidin vain hauskaa ja uskoin, että minulla olisi ikuisesti aikaa löytää joku. Että sellainen ihminen vain kävelisi elämäni sitten, kun hetki olisi oikea.”

”Mutta asiat eivät mene niin”, Talia huikkaa olkapäätänsä ja grillin tirinän yli.

”Anna hänen kertoa itse, rakas”, Cy sanoo kreikaksi. ”Tämä on hänen tarinansa.”

”Ja Kalin”, Spiro lisää niin ikään kreikaksi. Sitten hän jatkaa minulle englanniksi: ”Hän tulee tänne pian.” Aivan kuin en olisi koskaan tavannut hänen morsiantaan. Mutta minä olen tavannut Kalin, mummimme hautajaisissa, ja olen nähnyt hänet lukuisien videopuhelujen taustalla kuluneen vuoden aikana. Spiro myös kertoo minulle tiivistelmän heidän tarunomaisesta rakkaustarinastaan aivan kuin en olisi koskaan kuullut sitäkään. Ei sillä, etten nauttisi tarinasta. Se on herttainen.

Lukiossa rakastuneet Spiro ja Kali olivat olleet yhdessä jo vuosia, ja heidän oli tarkoitus mennä naimisiin heti valmistumisen jälkeen. Kali oli kuitenkin suunnitellut aina lähtevänsä Ateenaan opiskelemaan. Se ei ollut miljoonan kilometrin päässä, mutta riittävän kaukana niin että he päättivät lykätä vielä häitä. Tuskinpa yksikään vastanainut pari haluaisi viettää avio-
liittonsa ensimmäisiä vuosia erillään?

”Mutta pian me tapasimme toisiamme aina vain vähemmän”, Spiro sanoo. Minun täytyy ihailla hänen äänensä paloa ja tunnetta – yksikään ventovieras ei ikinä arvaisi, että hän ei kerro tätä tarinaa ensimmäistä kertaa. Voisin nostaa käden pystyyn pyytääkseni häntä lopettamaan ja jatkaa kertomista itse, jos tahdotaisin. ”Minusta alkoi tuntua, että olimme päätöksellämme tehneet enemmänkin kuin vain *lykänneet* häitä. Mutta kumpikaan meistä ei kyennyt myöntämään totuutta. Ja minä olin hukassa ilman häntä. Mykonos tuntui minusta yhtäkkiä vankilasaarelta. Kauniilta vankilasaarelta, myönnettäköön, mutta vankilalta yhtä kaikki.”

En ole koskaan rohjennut kysyä, miksei hän vain muuttanut Ateenaan ja kokeillut, olisiko siitä ollut apua.

Siinä vaiheessa kun hän pääsee kohtaan, jossa he menevät lentoasemalle samana päivänä – Spiro aikoi matkustaa poikien kanssa lomalle Pariisiin, kun taas Kali oli lähdössä Lontooseen tapaamaan siskoaan – hädin tuskin enää kuuntelen. Katselen vain Spiroa tai oikeastaan katson hänen lävitseen ja nyökytte-
len ohjelmoituin väliajoin ja hymyilen tarkoituksella leveämmin jokaiselle romanttiselle käännteelle, jonka olen kuullut lukuisia kertoja ennenkin. Tarinan lopussa Spiro sanoo:

”Joten siinä minä olin, menossa lähtöselvitykseen, ja mietin, ehtisinkö vielä pinkaista Kalin portille ja takaisin...”

”Koska sinun oli aivan pakko kertoa hänelle”, pistän väliin ikään kuin tarina olisi nyt vuoropuhelua.

”Minun oli aivan pakko kertoa hänelle”, Spiro toistaa ja nyökyttelee. ”Tiedäthän sinä, millaista se on.” Sävähdän hieman. Minä en tiedä, millaista se on. ”Mutta kaikki ystäväni sanoivat, että ’et ikinä ehdi ajoissa takaisin.’ Ja minä katsoin heitä ja sainoin –”

”Joskus täytyy vain panna juoksuksi.”

Koko pöytä sanoo sen tismalleen yhtä aikaa. Me kaikki olemme kuulleet tarinan monta kertaa, ja sen päätössanat ovat lausahdus, jota mummi käytti usein – mistä tahansa, vaikka siinä ei olisi ollut mitään järkeä.

Oletko myöhässä koulusta? Pane juoksuksi.

Oletko epävarma jostakin? Pane juoksuksi.

Oletko nyrjäyttänyt nilkkasi? Pane juoksuksi.

Hyvä on, ehkä viimeinen esimerkki on liioittelua. Mutta hän sanoi niin *todella* usein.

”Meidän välillämme on aina ollut aitoa rakkautta”, Spiro sanoo nyt. ”Kali oli kaiken aikaa minun puuttuva palaseni.”

Sitä hän ei ole sanonut koskaan ennen, ja niinpä keskityn taas sen verran, että ehdin kuulla hänen seuraavat sanansa ja nähdä hänen eleensä. Hän sanoo jotain, mikä tekee jo ennestään mahdollisesti vaikeasta matkasta vielä vaikeamman.

”Maltan tuskin odottaa kaikkea sitä, mikä on nyt alkamaisillaan.” Hän katselee ympärilleen keittiössä, ja hänen oikea käntensä nousee ja laskee verkkaisesti aivan kuin osoittaakseen isovanhempiemme taloa. ”Elämäni Kalin kanssa.”

Hänen elämänsä Kalin kanssa? Tarkoittaako hän, että tässä talossa?

Nojaudun eteenpäin tuolissani. ”Mitä sinä –”

En ehdi esittää kysymystäni loppuun, sillä Cy laskee jälleen käden olkapäälleni. ”Onpa mukavaa, että olet taas täällä, Zach.” Sitten hän lisää muille paikalla olijoille: ”Älkää unohtako, että olemme menossa tänä iltana Selene’siin. Koko konkkaronkka.”

Seuraa englannin- ja kreikankielistä muminaa. Kukaan ei ollut unohtanut, että me syömme hienon illallisen ravintolassa, joka on ollut suvussa kauemmin kuin tämä talo – syy, jonka ansiosta mumilla ja papalla oli ylipäätään aikoinaan varaa hankkia koko paikka. Mieleeni nousee kuva näkymästä muutama tunti tästä eteenpäin: minä sukulaisteni ympäröimänä, ja he kaikki katsovat minua kauhistuneina, koska olen juuri esittänyt ikävimmän kysymyksen, jonka voisin mitenkään esittää.

En tiedä, onko Selene's oikea paikka ottaa asia puheeksi.

Mutta en tiedä, onko isovanhempieni keittiö myöskään sopeva paikka siihen. Ja oloni on yhä jetlagille tyypilliseen tapaan yhtä aikaa valpas ja nuutunut, ja sukulaisteni ja huone heidän ympärillään näyttävät samalla kertaa eloisilta ja haalistuneilta, kuin kopio valokuvasta.

”Minä saatan sinut asuntooni”, Effie sanoo nyt. ”Haluat varmasti purkaa tavarasi ennen lounasta.”

”Sinun asuntoosi?” En edes yritä peitellä hämmennystäni, kun Effie tarttuu minua kainalosta auttaakseen minut ylös tuolia.

”Älkää viipykö pitkään”, Talia huikkaa peräämme Effien kiskoissa minut ulos.

”Miksi minä yövyn täällä?” kysyn Effieltä, kun me kävellemme pihan poikki isompaan kahdesta satelliittirakennuksesta – hänen ateljeeasuntoonsa. Pienempi rakennuksista oli papin toimisto. Kukaan ei juurikaan käy enää siellä. ”Missä sinä sitten asut?”

”Olen yhdessä päärakennuksen vierashuoneista”, hän sanoo.

”En halua ajaa sinua pois omasta asunnostasi. Miksen minä – ?”

”Ei mitään hätää”, hän vakuuttaa, työntää oven auki ja astuu syrjään antaakseen minun mennä sisään ensin. Aivan kuin asunto olisi jo minun valtakuntaani. ”Olet tullut tänne kaukaa.

Sinulle tekee hyvää saada vähän omaa tilaa. Sitä paitsi minä muutan pian pois, joten minun on hyvä totutella nukkumaan vieraassa huoneessa, vieraassa sängyssä. Ja sinun ja kaksosten täytyy totutella nukkumaan pääarakennuksen sijaan vierasaloissa silloin, kun olette täällä.”

”Sinä... Sinä muutat pois?” Rintaani puristaa ikävä tunne: jännitystä ja ärtymystä. Jos Effie suunnittelee lähtemistä, se tarkoittaa, että suvun kesken on käyty keskusteluja. Keskusteluja, joissa minä en ole ollut osallisena.

”Niin, kyllä”, hän sanoo. ”Tämä tuntuu oikealta ajankohdalta.”

”Mutta milloin tämä kaikki –”

Hän keskeyttää minut halauksella. ”Voih, on niin ihanaa, että olet täällä, Zach.” Hän moiskauttaa minulle suikon poskelle ja kehottaa minua virkistäytymään. Sitten hän sanoo, että tataan keittiössä muutaman minuutin kuluttua.

Suuntaan kulkuni Effien huoneistoon. Joudun kääntymään sivuittain, jotta mahdun kävelemään aulan poikki, sillä tavaroita on pakattu jo laatikoihin, joita on siellä täällä epämääräisinä kasoina. Se on oikeasti totta. Effie on todellakin muuttamassa pois.

Menen yläkertaan ja heitän tavarani hänen huoneeseensa. Sitten astelen kylpyhuoneeseen ja yritän herättää itseni loiskimalla vähän vettä kasvoilleni. Tunnen oloni hiukan pirteämmäksi, mutta jännitän edelleen yhtä paljon keskusteluja, joita minun on käytävä mutta joita en voi käydä ihan vielä, koska en voi pilata *sekä* lounasta *että* illallista. Olemme Kreikassa. Ruokailut ovat pyhiä tilaisuuksia. Mutta minun on otettava asia puheeksi pian...

Toivon vain, etten repäise minkäänlaista kuilua sukulaisten välille.

Olin lounaalla etupäässä hiljaa, koska pelkäsin muuten lipsauttavani vahingossa jotain aiheesta, joka on otettava puheeksi mutta vasta myöhemmin. Lounaan jälkeen Talia torjui tarjoukseni auttaa tiskaamisessa, ja kaikki muut keittiössä kannustivat minua pontevasti ottamaan pienet nokoset. Minun teki mieli kieltäytyä, sillä arvelin, että jos me puhuisimme nyt, voisimme selvittää asiat illalliseen mennessä ja olisimme sitten hyvissä väleissä keskenämme. Mutta ylitseni vyöryi yhtäkkiä voimakas väsymyksen ja hämmennyksen aalto, ja päädyin suostumaan heidän ehdotukseensa. Kaavailemaani keskustelua ei olisi järkevä käydä tilanteessa, jossa häidin tuskin tiesin, mikä viikonpäivä oli.

Siinä vaiheessa kun heräsin päiväunilta (lepääminen oli ehdottomasti oikea veto), toisesta satelliittitalosta oli ilmestynyt paikalle yksi sukulainen lisää: Ana, vanhin serkuistani. Hän oli yhtä ilahtunut minun näkemistäni kuin kaikki muutkin ja pahoitteli vuolaasti sitä, ettei ollut päässyt lounaalle – hänen kolme lastaan ovat täällä, ja hänen miehensä Christian saa vähän väliä puheluja työpaikaltaan Berliinistä eikä pysty sen vuoksi olemaan juurikaan avuksi. Kolmessa lapsessa on melkoinen paimentaminen, hän sanoi.

”Mitä sinä aiot tehdä, kun numero nelonen syntyy?” kysyin ja osoitin hänen muhkeaa vatsaansa. Lapsi nro 4 on tulossa maailmaan kaksi vuotta lapsi nro 3:n jälkeen, joka syntyi kaksi vuotta nro 2:n jälkeen, joka on kaksi vuotta nuorempi kuin nro 1. En muista, milloin olisin nähnyt Anan viimeksi – kasvotusten tai videopuhelussa – niin että hän ei olisi ollut raskaana.

Hän vain pyöräytti silmiään ja sanoi, ettei kestänyt edes ajatella asiaa.

Nyt hän ja minä kuljemme käsikoukkua merenrannalla hajanaisen sukulaisjoukon hännillä, ja hän pommittaa minua kysymyksillä. Aina välillä hän vilkaisee, ettei lapsi nro 1 – Elsa,

hänen kuusivuotias esikoisensa – juokse liian kaukana ryhmän edellä. Lapset nro 2 ja 3 – Noah ja Clara – ovat Cyn ja Spiron syllissä matkalla ravintolaan.

”No, miten opinnot ovat sujuneet?” Ana kysyy englanniksi. Olen vähällä nauraa. Kaikista serkuistani minun on yleensä vaikeinta ymmärtää Ana – luultavasti siksi, että hän vietti lapsuus- ja nuoruusaikoinaan puolet vuodesta Mykonoksella ja toisen puoliskon Berliinissä. Tuntuu kuin hänen alkuperäinen kreikkalainen ja myöhemmin omaksuttu saksalainen puhetyylinsä olisivat jatkuvassa sotatilassa keskenään – samalla tavalla kuin hänen kreikkalainen ihonsävyensä riitelee kirkkaansinisten silmien ja laineikkaiden vaaleiden hiusten kanssa.

”Ihan hyvin”, vastaan. ”Tosin suoraan sanottuna olen harkinnut, että pitäisin välivuoden.”

”Oikeasti? Minkä takia?”

Huokaisen. ”En ole samanlainen kuin ystäväni. He kaikki toivovat keksivänsä opiskelun lomassa, mitä haluavat tehdä isona – mutta minä tiedän jo, mitä haluan tehdä elämälläni. Ja minulla menee lukukausimaksuihin iso rahasumma, jonka avulla voisin edistää urasuunnitelmiani.”

”Mitä sinä sitten haluat tehdä?”

En saa tilaisuutta vastata, sillä päästyämme parinkymmenen metrin päähän Selene’sistä, suvun ravintolasta, hitaasti maalevan liikenteen seasta irtautuu Vespa-skootteri, joka nousee jalkakäytävälle ja tekee äkkijarrutuksen suoraan etemme niin että me kaikki peräännyimme. Sen kyydissä on kaksi lyhyttä, hoikkaa nuorta naista, joiden valkoisten kypärien alta roikkuu aaltoilevia mustia hiussuortuvia. Heillä on molemmilla toisiinsa sointuvat liilat bikinin yläosat ja liehuvat, vaaleansiniset sarongit, ja he näyttävät siltä kuin olisivat juuri tulleet suoraan uimarannalta, kuten luultavasti ovatkin – serkkuni Stevin ja Zinan tuntien.

He riisuvat kypäränsä ja nojaavat sivulle ravistellakseen hiuksiaan. Heidän liikkeensä ovat identtisiä lukuun ottamatta sitä, että Stevi kallistuu vasemmalle ja Zina oikealle niin että sekunnin murto-osan ajan he näyttävät optiselta harhalta. Nainen ja hänen peilikuvansa. He ovat käyttäytyneet aina samalla tavalla. Muiden kuin sukulaisten on oikeastaan mahdotonta erottaa heitä toisistaan, enkä minä pystyisi kertomaan, mistä tiedän joka kerta, kumpi on kumpi. Olen vain tiennyt sen aina. Ovat-han he serkkujani.

Skootteria ohjannut Stevi huomaa minut ensin. Hänen silmänsä alkavat loistaa, ja hän pujahtaa pois Vespan päältä niin nopeasti, että Zinan on kurkotettava ohjaustankoon estääkseen ajopeliä kaatumasta kumoon. Asetettuaan skootterin seisontatuen varaan Stevi syöksyy minua kohti, ja hänen hymynsä on melkein yhtä leveä kuin hänen käsiensä asento – ja minun on pakko ottaa hänestä kiinni, ettemme kumpikin rojahda jalkakäytävälle. Hän on tervehtinyt minua täsmälleen samalla tavalla joka kerta, kun olen palannut Mykonokselle, ja hänen halauksensa vievät minut takaisin päivään, jolloin hyvästelin kaksoset isovanhempiemme talolla. He kumpikin rutistivat minua kuin eivät olisi halunneet milloinkaan päästää irti. He jopa kysyivät isältäni: ”Voiko Zach jäädä tänne?” ja purskahtivat itkuun kuullessaan, että se ei ollut mahdollista. Me olimme aina olleet oman sukupolvemme ”kolme pikkuista”, sillä meidän ja Spiron ja Anan välillä oli viiden ja kahdeksan vuoden ikäero. Meistä kaikista tuntui musertavalta joutua eroon toisistamme.

Kolme sekuntia myöhemmin Zina on yhtynyt halaukseen, ja hädin tuskin tiedän, kummalta saan minkäkin suukon.

Stevi nojautuu taaksepäin pitäen yhä kämmeniä poskillani ja tarkastelee nopeasti paikalle kerääntynyttä ryhmää. ”Missä se sinun tyttöystäväsi on?” hän kysyy. Huomatessaan, miten kaikki muut näyttävät katsovan jalkojaan, hän lisää: ”Mitä?”

”Me olemme eronneet”, kerron hänelle. ”Enkö minä lähettänyt tekstaria teille?”

”Jaa, kyllähän sinä lähetit”, Stevi sanoo. ”En vain uskonut, että ero olisi lopullinen.”

”Toisin kuin sinä”, Zina sanoo ja irrottautuu meidän mini-ringistämme, ”jotkut pystyvät olemaan sinkkuja pitempään kuin muutaman viikon.”

Stevi huitaisee kädellään kevyesti kohti kaksoissiskonsa päätä. Läpsäisy ei osu, mutta saa muutaman tumman suortuvan heilahtamaan. ”Tuo ei pidä paikkaansa.”

”Saat vielä huomata, että pitää”, Zina tokaisee takaisin. Sitteen hän liittyy suvun pääporukkaan, nostaa syliin Anan neljävuotiaan pojan, Noahin, ja kieputtaa häntä vauhdikkaasti ilmassa.

”Käykäähän peremmälle kaikki”, Cy-setä kehottaa kreikaksi ja elehtii kohti Selene’siä.

Stevi on kietonut toisen kätensä tiukasti vyötärölleni ja painaa päänsä pikaisesti rintaani vasten, kun me lähdemme laahustamaan kohti ovea. ”Ikävä kuulla, että olet eronnut Maddiesta”, hän sanoo. ”Mutta en voi teeskennellä, ettenkö olisi innoissani.”

”Miksi sinä olet siitä innoissasi?” ihmettelen.

”Nyt voin etsiä sinulle jonkun, jonka hyväksyn. Jonkun hauskan tytön.”

Sukulaisten joukosta kuuluu moitteita ja maiskauksia, kun menemme sisälle.

”Minä en tarvitse ’hauskaa’ tyttöä”, sanon Steville, ja Spiro huikkaa olkapäänsä yli: ”Bilehileet eivät sovi Zachille.”

Cy vaikuttaa tervehtivän likimain kaikkia ohittamiamme asiakkaita nyökkäämällä, heilauttamalla kättä tai kättelemlä, kun kuljemme ravintolan halki kohti perällä sijaitsevaa kabinettia. Me olemme olleet yksityiskabinetissa joka kerta, kun olen ollut täällä. En tiedä, onko se varattu yksinomaan meidän